

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **G.T.** , narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Gruzie,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 18. 4. 2019, č. j. OAM-
232/LE-BA02-VL18-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ministerstva vnitra, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 2. 8. 2019.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Podle článku 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Tento princip se promítá v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něž ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalovaný dle žalobce nedostal povinnosti zabývat se specifickými okolnostmi žalobcova případu, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dle žalobce žalovaný zjevně nesprávně vyhodnotil to, že si žalobce nebyl vědom toho, že tato povinnost existuje i v tom případě, že podal proti předmětnému rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání, o němž byl mylně informován svým právním zástupcem.
3. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný přistoupil k vydání rozhodnutí zjevně paušalizujícím způsobem a dostatečně nevyhodnotil individuální prvky žalobcovy pobytové historie.
4. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce byl rozhodnutím č. j. KRPA-147084-21/ČJ-2019-000022-ZZC ze dne 11. 4. 2019 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Tento se dne 11. 4. 2019 v průběhu pobytové kontroly na adrese P. 1, ul. O., neprokázal žádným dokladem totožnosti, hlídce nadiktoval ke své osobě údaje, kdy po následné lustraci bylo zjištěno, že fotografie neodpovídá kontrolované osobě. Žalobce byl proto daktyloskopován a ztotožněn. Následnou lustrací bylo zjištěno, že mu bylo dne 19. 10. 2018 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU a byla mu uložena povinnost podle §123b odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., kterou cizinec porušil. Z jeho

jednání bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z daného je dále zřejmé, že žalobci jde v jeho žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci jeho pobytu na území ČR.

6. Dále žalovaný uvádí, že z výše uvedených důvodů rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku NSS v Brně, č.j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Žalovaný dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č.j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. §46a odst. 1 písm. e) Zákona o azylu.
7. K námitce žalobce týkající se toho, že žalovaný shledává žádost žalobce jako účelovou se snahou o legalizaci pobytu na území, žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 41 Az 17/2016 ze dne 31. 8. 2016, který shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany a „účelovou žádostí“. Dle tohoto rozhodnutí pro účely zajištění žadatele postačuje existence oprávněných důvodů domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo jej pozdržet, ačkoli žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Napříč tomu pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, musí kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, být rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Dle tohoto rozhodnutí tedy může nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.
8. K námitce týkající se toho, že žalovaný dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvádí, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. A to konkrétně následující: žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, neuvedl že by na území ČR měl nějaké rodinné příslušníky, nebyl v ČR hlášen k pobytu, odmítl v protokolu o podání vysvětlení ze dne 11. 4. 2019 odpovídat na položené otázky a uvedl, že nebude nic podepisovat, o udělení mezinárodní ochrany pořádal až po zadržení Policií ČR, již jednou nerespektoval správní vyhoštění a konečně, nelze konstatovat, ani sám žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.
9. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
10. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.

11. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“
12. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
13. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

14. Žalobce v žalobě uvedl, že nezpochybňuje existenci důvodu pro zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce tedy souhlasil se závěrem, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v zařízení pro zajištění cizinců pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Namítal však, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu namísto omezení žalobce na svobodě formou zajištění. Žalobce tvrdil, že nemá motivaci nespolupracovat s žalovaným.
15. S úvahami předestřenými žalobcem nemůže soud souhlasit. Neshledal též, že by žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal okolnosti zadržení žalobce a srozumitelně popsal, jak byly naplněny podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvody zajištění se v tomto případě částečně překrývají s důvody, proč nebylo možné využít zvláštních opatření. Navíc je třeba si uvědomit, že zajištění žalobce slouží jak hladkému průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, tak též umožňuje případné pokračování v řízení o vyhoštění. Rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu ze dne 18. 4. 2019 navazuje na zajištění podle zákona o pobytu cizinců ze dne 1. 4. 2019, jedná se tedy o změnu právního důvodu zajištění již zajištěného cizince. Jednání žalobce neposkytuje žádnou záruku, že se v případě propuštění nebude před žalovaným skrývat a pokračovat v nelegálním pobytu na území EU. Naopak tomu nasvědčuje několik skutečností: žalobce cestoval bez cestovního dokladu, neměl oprávnění k pobytu, byl zadržen policií - nehlásil svůj pobyt dobrovolně státním orgánům, a byl si tedy svého protiprávního jednání zcela zřejmě vědom. Tyto skutečnosti zdůraznil ve svém rozhodnutí i žalovaný. Soud neshledal pochybení vytykaná žalobcem.
16. Soud shodně s žalovaným odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově) není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. ... Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“*
17. Z rozsudku ze dne 14. 07. 2017, č. j. 4 Azs 105/2017-24, se podává: *„Podle Nejvyššího správního soudu odůvodněný závěr o nezbytnosti stěžovatele zajistit sám z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštních opatření. Pokud žalovaný svůj závěr o nezbytnosti zajištění stěžovatele důkladně odůvodnil, a z jeho rozhodnutí je nadto zjevné, že se, byť v omezeném rozsahu, zabýval i možností aplikace zvláštních opatření, neshledal v jeho postupu Nejvyšší správní soud pochybení. Stěžovatel se mylí, pokud uvádí, že mu žalovaný přičítá některé skutečnosti k tíži dvakrát. Podle Nejvyššího správního soudu se aplikace institutu zajištění a zvláštních opatření navzájem mohou vylučovat. Proto, pokud je určitá okolnost vyhodnocena jakožto důvod pro uložení zajištění, z povahy věci takové vyhodnocení v některých případech zároveň způsobuje, že zmíněná okolnost nemůže být využita v prospěch aplikace zvláštního opatření.“*

18. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v daném případě nebylo možné uložit zvláštní opatření. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu je možné uložit dvoje zvláštní opatření, a to zdržovat se v pobytovém středisku, nebo se osobně hlásit ministerstvu. Soud zastává tento názor z toho důvodu, že již v minulosti žalobce závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a to právě povinnost hlásit se správnímu orgánu. Při pobytové kontrole uvedl nepravou totožnost, proto nelze ani předpokládat, že by respektoval povinnost zdržovat se v určeném pobytovém středisku, neopustil by je a neskrýval se opět, aby se vyhnul realizaci vyhoštění. Soud přihlédl k tomu, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ze strany žalovaného je v tomto směru přezkoumatelné a dostatečně zdůvodněné.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
21. Součástí žaloby by návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Usnesením ze dne 23. 5. 2019, č. j. 17 A 88/2019-15 byl zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Podle § 35 odst. 10 s.ř.s. byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v celkové výši 8.228,-Kč. Soud přiznal odměnu za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování, doplnění žaloby) á 3.100,-Kč a náhradu hotových výdajů v paušální výši á 300,-Kč ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb. Tato částka byla zvýšena o 21% DPH. Částka bude vyplacena advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. června 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně